

En, der forstår

Blairs venner forstod ikke, hvordan det var at have Crohns sygdom.

Haley Yancey
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

»Jeg kan ikke komme over i dag,« sagde Blair. Hun blev helt varm i ansigtet af forlegenhed. Hendes venner stirrede på hende. »Men det sagde du, at du ville!« sagde Sammy.

»Det ved jeg godt.« Blair kiggede ned på sine fødder. »Jeg har det ikke særlig godt. Undskyld.«

»Det var også det, du sagde sidste gang,« sagde Jessica.

Blair vidste ikke, hvad hun skulle sige. Hun ville ønske, at hun kunne tage hen til Sammy. Men hun havde ondt i maven i dag. Hun var nødt til at gå hjem og hvile sig.

Blair havde Crohns sygdom. Den fik hendes mave til at gøre ondt, og det gjorde virkelig ondt. De fleste dage gjorde det i hvert fald en smule ondt i hendes mave. Men nogle dage var værre end andre. I dag var en af de dage. Hun ville ønske, at hun kunne vælge, hvilke dage hun havde mere ondt. Det virkede som om, at hendes mave gjorde mest ondt, når hun havde lyst til at lave noget sjovt.

»Lad os bare gå,« sagde Sammy til Jessica.

Da Blair kom hjem, tog hun sin medicin. Så prøvede hun at sove. Men hun havde for ondt.

Mor og far kom for at se til hende. Far satte sig på hendes seng. »Hvordan har du det?«

»Okay. Medicinen hjalp lidt,« sagde Blair.

»Jeg er ked af, at du ikke kunne tage hjem til Sammy,« sagde mor.

Blair kunne mærke tårerne i øjnene. »Det er uretfærdigt! Mine venner forstår ikke, hvordan det er.« Blair kastede en pude mod muren. »Jeg vil bare gerne have bedre.«

Far gav Blair et kram. »Det ved jeg. Vil du have en velsignelse?«

Blair nikkede. Velsignelser plejede at få hende til at føle mere fred.

Far lagde sine hænder på Blairs hoved og velsignede hende med at hun kunne finde hvile og føle trøst. Det var en dejlig velsignelse. Det hjalp hende til at huske, at vor himmelske Fader elskede hende. Men hun var stadig ked af det med sine venner.

Efter velsignelsen gav mor og far Blair et godnatkys. De gik ud af værelset, så hun kunne sove.

Blair lagde sig ned og lukkede sine øjne. Velsignelsen havde hjulpet, men hun havde stadig ondt.

Hun knælede ned ved sin seng for at bede. Til at begynde med var det som de fleste af hendes bønner. Hun fortalte vor himmelske Fader, hvad hun var taknemmelig for og bad om at få det bedre. Men denne gang blev hun ved.

»Vor himmelske Fader, jeg er virkelig ked af det. Jeg savner at være sammen med mine venner,« sagde hun. »Jeg er ensom. Ingen forstår, hvor ondt det gør hver dag. Jeg savner tiden, inden jeg blev syg.«

Jo længere Blair bad, jo mere følte hun, at vor himmelske Fader lyttede til hendes bøn. Hun kunne ikke høre eller se ham, men hun følte hans kærlighed. Hun vidste, at han var interesseret i det, hun havde at sige. Blair ønskede ikke, at følelsen skulle stoppe.

Blair bad, indtil hun havde fortalt vor himmelske Fader alt, hvad hun følte. Så kom en tanke ind i hendes hoved. Blairs venner kommer måske aldrig til at vide, hvordan det føltes at have Crohns sygdom, men det gjorde vor himmelske Fader og Jesus Kristus. De vidste, hvor store smerter hun havde, og hvor ensom hun var. De ville altid være der for hende.

Blair følte, at hun fik det største kram. Da hun var færdig med at bede, gik hun hen for at finde sine forældre for at fortælle dem, hvad der skete.

»Havde du mareridt?« spurgte mor.

Blair smilede. »Nej. Jeg har bedt.«

Mor så overrasket ud. »Vi sagde godnat for et stykke tid siden. Bad du hele tiden?«

Havde det virkelig været så længe? Blair nikkede. »Det var som at få et stort kram. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus ved, hvordan jeg har det. På grund af dem behøver jeg ikke at føle mig alene!« ●

